

«Πάντα νέος και ωραίος»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η προσπάθεια του ανθρώπου να διατηρηθεί νέος και ωραίος, είναι η φανέρωση της επιθυμίας του να εναντιωθεί του θανάτου. Δε θέλει να υποταχτεί στη φθορά, δε θέλει ούτε ν' αρρωστήσει ούτε να πεθάνει.

Δεν είναι παράλογο αυτό! Απεναντίας· δείχνει το αφύσικο του θανάτου. Δεν πλάστηκε ο άνθρωπος για να πεθαίνει! Δεν είναι δυνατό ο Θεός, ως ζωοδότης, να δίνει το θάνατο!

Όμως ο θάνατος είναι «προ των πυλών». Βρίσκεται στη ζωή μας ως γεγονός. Ποιος μπορεί να τον αρνηθεί; Άλλωστε κι ο Θεάνθρωπος, όπως και η Παναγία και όλοι οι άγιοι πέθαναν. Κανείς από όσους γεννηθήκαν στον κόσμο αυτό δεν παρέμεινε αιώνια.

Η Ανάσταση του Χριστού μας εγγυάται, βέβαια, την κοινή ανάσταση των σωμάτων, που θα γίνει στο τέλος της ιστορίας με τον ένδοξο ερχομό της του Κυρίου παρουσίας. Αλλά η πορεία μέσα στο χρόνο, που φέρνει τη φθορά με τις

συνέπειες της, υπάρχει. Ψηλαφούμε τα γερατειά, τις ασθένειες, την αδυναμία, τα πάθη. Όλα μας τονίζουν τη δυσκολία να εναντιωθούμε στο χρόνο που φεύγει τόσο γρήγορα.

Ωστόσο, υπάρχει κάτι που υπερβαίνει το χρόνο και κατ' επέκταση τη φθορά, τα γερατειά, το θάνατο. Το διασώζει, αιώνες τώρα, η εκκλησία και το κατανοούν όσοι το έζησαν. Είναι η μετάνοια ως συνεχής πορεία προς την ασάλευτη, αιώνια Βασιλεία του Θεού. Όχι ως ενασχόληση με το παρελθόν, που 'ναι ανύπαρκτο στην πραγματικότητα, αφού δεν ανήκει στο τώρα. Αλλά ως ανανέωση της ύπαρξης, που στηρίζεται στο λόγο του Χριστού «ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνει ζήσεται».

Η πίστη σ' Αυτόν ως σχέση, ως ενότητα μαζί Του, διασώζει την εσωτερική νεότητα. Η ψυχή, το βαθύτερο είναι του ανθρώπου, δεν βιώνει θάνατο, αν και το σώμα, ως υλικό, γεύεται τη φθορά. Έτσι, ο άνθρωπος, ως ψυχοσωματική ύπαρξη, βρίσκεται μεν στη φθορά και στο θάνατο, ως τέκνον του πρώτου Αδάμ, αλλά και στην αφθαρσία και τη ζωή, ως τέκνον του νέου Αδάμ, του Χριστού.

Στο σημείο που ενώνεται με το Χριστό με την αληθινή μετάνοια, ζώντας στην εκκλησία ως το νέο τρόπο ζωής, μπορεί να γευτεί όντως την αφθαρσία, την κατάργηση του θανάτου, την παντοτινή μέσα του νεότητα.

Να γιατί οι άγιοι είχαν νεανικό πρόσωπο κι ας ήταν γέροι στην ηλικία. Γι' αυτό είχαν χαρά και ζωντάνια, που τη μετέδιδαν στους γύρω τους, κι ας υπόφεραν από ασθένειες.

Στη φυσική επιθυμία για να μείνουμε πάντα νέοι και ωραίοι, ας αφουγκραστούμε τη φωνή της εκκλησίας που ακούγεται μέσα στο Ευαγγέλιο και στους βίους των αγίων : Μετανοείτε!

Γιατί, αλήθεια, δεν υπάρχει τίποτε άλλο στον κόσμο αυτό που να καταργεί το μέσα μας θάνατο, από τη συνεχή εσωτερική νεκρανάσταση, από την αδιάλειπτη πορεία από το θάνατο της αμαρτίας στη ζωή του Θεού.

Κι αν ο μέσα μας θάνατος καταργηθεί, τι σημασία έχει αν υπάρχει η φθορά του σώματος και караδοκεί ο θάνατός του; Μια νέα ζωή αρχίζει ακόμα και τότε, ώστε να διασώζει το «πάντα νέος και ωραίος».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com